

že jiseděti nenechá. Soud odvolací však neuvádí důvodů, proč tento úsudek prvního soudu nepřejímá, neboť ta okolnost, že ke kritické souloži přivolila bez slibu manželského, netýká se zjištěné okolnosti, kritické souloži předcházející, že se žalovanému vzdala v lednu 1922, když jí tento při tom opětovně manželství sliboval. Zjišťuje-li první soud, že žalovaný se znal se žalobkyní již od dětství, že měl s ní známost přes dva měsíce, než došlo k první souloži, že týden před touto souloží od žalobkyně soulož žádal, což tato odmítla s odůvodněním, že, stane-li se něco, že ji nechá žalovaný seděti a zjišťuje-li dále, že žalovaný týden na to zase od žalobkyně soulož žádal a když tato odmítla, prohlásil, že nemusí mít starost, že se o ni již postará, že se nemusí oženiti s bohatou, že si může vzíti i chudou, a že žalobkyně na to se mu vzdala, je opodstatněným také názor prvního soudu, že se žalovaná vzdala žalobci jen následkem jeho slibu, že si ji vezme za manželku. Slibem tím byly utlumeny na její straně ohledy mravní a zejména zaplašeny obavy před následky předčasného tělesného obcování. Žalobkyně vzdala se žalovanému důvěřujíc v jeho slib, že si ji vezme za manželku, a v této důvěře souložila s ním také dne 28. srpna 1922. Tuto soulož nelze, jak to činí odvolací soud, posuzovati samu o sobě bez ohledu na to, co jí předcházelo, bez ohledu na delší dobu trvající důvěrný poměr, na opětovný pohlavní styk, a hlavně bez ohledu na to, že se žalobkyně žalovanému při první souloži vzdala jen v důvěře v jeho slib, že si ji vezme za manželku. Při déle trvajícím důvěrném poměru stačí, když slib manželský předcházel první souloži a když pozdější soulož je vykonána v důvěře v tento slib. Soud první stolice dospěl na základě výpovědi žalobkyně jako strany ve spojení se svědeckými výpověďmi Anny H. a Arnošta W-a k přesvědčení, že žalobkyně nezavdala žalovanému závažné příčiny, by poměr zrušil. V odvolání uplatňuje žalovaný v tomto směru nesprávné ocenění důkazů. Odvolací soud se touto výtkou zabýval jen potud, že vyslovil, že je lhostejno, proč žalovaný slib manželský nesplnil. Než, jak nejvyšší jako zrušovací soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 22. června 1925, Zm I 280/25, uveřejněném v úřední sbírce pod č. 2027, nespadá nesplnění manželského slibu pod sankci §u 506 tr. zák. tehdy, vyskytl-li se, třebas dodatečně, vážný důvod pro odepření splnění slibu. Důvodem takovým není čin, jímž pachatel sám vědomě a úmyslně se zbavil možnosti splnění slibu (na př. napotomní sňatek). Ke skutkové podstatě přestupku §u 506 tr. zák. vyžaduje se nejen svedení, nýbrž také »zneuctění« svedené osoby. Odvolací soud, jenž vyloučil již svedení, se otázkou zneuctění nezabýval. Také soud první stolice se otázkou touto nezabýval a neučinil k tomu potřebná zjištění o mravní zachovalosti a pověsti žalobkyně.

Čís. 6238.

Na pozůstalost nelze vyhlásiti úpadek po té, když byla již odevzdací listina doručena, třebas ještě nenabyla právní moci.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, R II 290/26.)

K návrhu jednoho z věřitelů prohlásil soud své stolice úpadek na jmění pozůstalosti po Aloisu K-ovi. Rekursní soud návrh zamítl. **D ů v o d y:** Stížnosti bylo vyhověti, protože podle pozůstalostních spisů v době, kdy návrh na vyhlášení úpadku byl podán, to jest 1. července 1926, bylo pozůstalostní řízení již skončeno a pozůstalost dědicům odevzdána, protože odevzdací listina byla jejich zástupci již dne 29. června t. r. doručena. Tím pozůstalostní jmění přestalo býti samostatným majetkovým celkem, od jmění dědiců odděleným a vyhlášení úpadku stalo se nepřipustným. I kdyby se snad účinnost pozůstalostní listiny měla počínati teprve její pravomocí, pak i tato podmínka byla by tu splněna, protože podle pozůstalostních spisů v rekursní lhůtě již uplynulý opravný prostředek nebyl podán.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle §u 69 konk. ř. jest prohlásiti úpadek na pozůstalosti také tehdy, jsou-li předloženy. Právní účinky prohlášení úpadku nastávají dnem vyhlášení ediktu na soudní desce (§ 2 (1) konk. ř.). Nezáleží tedy na tom, kdy byl podán návrh na prohlášení úpadku. Stěžovatelka neprávem se domnívá, že dokud odevzdání pozůstalosti nenabylo moci práva, nutno vždy ještě mluvit o »ležící pozůstalosti«. Odevzdáním pozůstalosti prohlašuje se řízení pozůstalostní skončeným (§ 819 obč. zák.), jím nabývá dědic, jenž se k pozůstalosti přihlásil, »právní držby« (§ 797 obč. zák.) a dědictví, byvši mu odevzdáno, stává se součástí jeho jmění. Odevzdání pozůstalosti děje se odevzdací listinou (§ 174 nesp. říz.) a uskutečňuje se se všemi svými účinky již doručením této listiny, aniž by se vyhledávalo její právoplatnosti (tak již v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 1926, čís. sb. 5969 a býv. nejv. soudu ve Vídni Gl. U. 2184 a 8250). Edikt o prohlášení úpadku na pozůstalost Aloisa K-a byl vyhlášen na soudní desce dne 9. července 1926, pozůstalost byla však již dne 26. června 1926 odevzdána a odevzdací listina doručena dne 29. června 1926. Tehdy, kdy úpadek byl prohlášen, bylo již řízení pozůstalostní skončeno a jmění pozůstalostní splynulo s ostatním jměním dědiců. Neprávem tedy byl usnesením krajského soudu ze dne 9. července 1926 vyhlášen úpadek na pozůstalost a správně rozhodl rekursní soud, zamítnuv ke stížnosti dědiců zemřelého Aloisa K-a návrh na zavedení úpadekového řízení.

Čís. 6239.

Smlouvy správce úpadekové podstaty při dalším vedení úpadečova obchodu jsou právními jednáními úpadečovými. Dlužníkem stává se úpadeč ovšem pouze do výše úpadekového jmění. Po skončení úpadku jest ručení úpadečovo ohledně takovýchto dluhů omezeno jen do výše částí podstaty mu vydaných.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, Rv II 195/26.)